

961021-1

Je dobré podrobit předem reflexi to, co hodláme nyní podniknout: byl jsem pozván jako ne-teolog, totiž filosof, abych řekl něco o Ježíšově významu pro filosofii, respektive abych vydal jako filosof alespoň sám za sebe počet z toho, jaký filosofický význam Ježíšovi přikládám, eventuálně jaký význam filosofie vůbec Ježíšovi může a má přikládat. Jak je možné, že k takovému podniku, takovému „hepeningu“ vůbec mohlo dojít? Jde o dvojí stránku věci: na jedné straně tu je otázka, proč se dnes křesťané starají a snad dokonce mají, musí starat o to, co v této věci dělá filosofie a jak je schopna se vztáhnout k Ježíšovi; a pak tu je druhá otázka, proč by se dnes měl nějaký filosof zabývat Ježíšem a jeho poselstvím? Obě tyto otázky musí považovat za platné a pro sebe jako úkol za závazné filosof, který se cítí být nejen filosofem, ale křesťansky orientovaným filosofem. Celý tento náš společný podnik musí ovšem splňovat určité další předpoklady, aby mohl mít dobrý smysl. Především je třeba, abyste nenaslouchali jen jako rozhodčí při nějaké krasojízdě, připravení ohodnotit můj výkon nějakou známkou. Náš rozhovor musí splňovat náležitosti dialogu, zejména pak vzájemné naslouchání tomu druhém resp. těm druhým. Za druhé je třeba, abyste jako teologové ze svého stanoviska nepovažovali filosofii předem za něco hodného odmítnutí. Ukážeme si, jak se něco podobného nevyplatilo Pavlovi a naopak jak se vyplatilo autorovi Janova evangelia, že se Pavlovou radou neřídil. A snad je v tomto okamžiku zbytečné uvádět ještě třetí důležitý předpoklad, totiž aby filosof předem nepovažoval teologii za cosi pouze historicky podmíněného a dnes už přežívajícího jen jako relikť dávných dob. To je ostatně rovněž podmínkou dialogu, že filosof vezme teologa a teologii vážně, tak jako je podmínkou, aby také teolog vzal filosofa a filosofii vážně.

(Písek, 961021-1.)